

9	ЗАПОЧВА НОВА ПРИКАЗКА
13	ПАРЦАЛЕНАТА ФЕЯ
29	ЛОВЕЦЪТ НА ПЛЪХОВЕ
52	ДОБРИЯТ МАГ АСТРАМУНДИЪС
74	ПОД КЛОНИТЕ НА ДЪРТЯ ВЪРБАК
94	КОНЦИТЕ СЕ ЗАПЛИТАТ
110	ГЕРОЙСТВО И ЛУДОСТ
130	КОНЦИТЕ СЕ РАЗПЛИТАТ
158	ПРИКАЗКАТА СЪВЪРШВА

ЗАПОЧВА НОВА ПРИКАЗКА

Здравейте всички! Не мисля, че се познаваме. Казвам се Емануил Корентов. Заниманията ми са доста необичайни и повечето хора не ги вземат съвсем сериозно. С две думи, аз съм изследовател... или хроникьор... Чудя се как да го опиша по-ясно. Интересувам се от миналото. Аха, *историк* – ще си помислите. Но нека уточня! Колекционирам приказки и легенди от незапомнени времена. Наблюдавам създания, за които биолозите не подозират, че изобщо съществуват. Става дума за минало, много по-древно и неизвестно от описаното в учебниците по история.

Трябва да знаете – моя занаят се предава по наследство в семейство Корентови. Баща ми разказваше за някои от най-изявените ни предци: багатур багаина Корсис, дето имал дъщеря от самогива; пътешественика хаджи Пейчин Корентов, който отглеждал като домашно животно истински двуглав мармаруляк и лично го бил показвал на султан Махмуд II. В днешно време повечето подобни твари, които мнозина биха нарекли *фантастични*, се крият от хората. Е, в нашето семейство сме по-специални – обучени сме да ги разпознаваме и да ги откриваме.

Откровено казано, надали щях да запиша пълното сказание за Карина и Габриел, ако не беше Рошла. Всъщност се казва Ая. Моя племенница е – дъщеря на по-големия ми брат Матей, който намирал семейните традиции за смахната отживелица и се занимавал със строителство. Практичен и амбициозен мъж – не ще и дума! Но когато съдбата си науми нещо, няма измъкване. След внезапната злополука Ая остана сираче. Нямах си друг освен една добродушна, ала болна от диабет накуцваща баба, която намиралше утеха в турските сериали. Трябвало е да се погрижа за момичето. Трудна работа, защото нямал навика да се грижа за никого – дори и себе си.

Първите месеци се оказаха изпитание и за двамата ни. През повечето време Ая мълчеше, хапваше едва-едва и стоеше затворена в стаята си. От апатията ѝ сякаш я изваждалше единствено приятелката ѝ Мишел,

с която ходеха на училище и обсъждаха разни момичешки неща. Само де-то една вечер много лошо се скараха. Цели трийсет и седем минути си крещяха по телефона – засякох точно. Две седмици Мишел не се появи. Тийнејджърска му работа. Ая стана още по-саможива и гръпната. Не-обходимо бе да предприема спешни мерки. И реших, че е време да ѝ раз-крия някои от ревниво пазените тайни на рода Корентови.

Първо ме гледаше сякаш съм смахнат. После прие, че правя нескопосан опит да я разсея. Трябваше да атакувам с нещо повече от голи приказ-ки. Показах ѝ тайната си библиотека – огромното преоборудвано мазе под старата фамилна къща на софийската улица *Дукатска планина*. Ая ахна, сякаш стоеше пред прага на съкровищница. Не каква да е, а тък-мо от ония, в които огнедишащ дракон лежи върху огромна купчина жъл-тици и диаманти. На мъжливата светлина хилядите грижливо подгре-дени томове изпъваха гръбчетата като войници на парад. За мен наустин-на бяха скъпоценни. Магическото ми перпетуум мобиле* – сложна систе-ма от обгърнати в синкаво сияние сфери и противотежести – добавя-ше мистицизъм към гледката. Но черешката на тортата беше затво-рения в клетката шпурцел – представете си тлъст бирмански заек с рога вместо огромните уши, който е постоянно изправен на задни кра-ка и може да става невидим. Смятах да го пусна обратно в Борисовата градина, когато раната му съвсем зарасне. Бях го избавил от зъбите на отвързан бултериер.

– Не е истина – промълви моята племенница. – Занасяш се...

– Отвори си очите и после коментирай...

Кръвта вода не става и ето че тъкмо семейната традиция измъкна Ая от депресията.

– Всичките ли си ги чел? – запита тя, обхващайки с поглед пълните рафтове, след като си беше поиграла с шпурцела. Той пък взе че много я хареса.

– Не съм – признах. – Един живот не стига.

– А гва живота?

– Надали – замислих се. – Може би гва пъти по гва и половина... – за-върших с лукава усмивка.

* Вечен двигател – устройство в непрекъснато движение. – Бел. авт.

– Аз ще ги прочета – реши Ая накрая.

И наистина се захвана – упорито и неуморно – между уроците и всичко останало.

Вече имахме безброй теми за разговор. Древните митове, легенди и приказки разпалиха фантазията на племенницата ми. Вечният въпрос – каква част от стария свят е оцеляла до нашето съвремие – не ѝ даваше покой, също както на мен и поколения Корентови преди това. Водехме дълги беседи и даже спорове. Най-сетне усещах Ая като собствена дъщеря, а галено я наричах Рошла. Ден след ден доверието и обичта помежду ни крепнеха.

– Искам да ми разкажеш някоя дълга и хубава история! – каза веднъж Рошла, а пъстрите ѝ очи под бретона с цвят на млечен шоколад блесяха любознателно.

– Нищо не ми идва наум в момента – отвърнах и се тръшнах на червения фотьойл, който издаде прашна въздишка. – Тая лазаня ми взе здравето.

– Петък вечер е. Не ми оставяш друг избор, освен да се мъкнем по кафетата с Мишел.

– Нали бяхте скарани?

– Оправихме се. Наско не си заслужава.

– Ще ти дам аз един Наско! Стой си на дупето, Рошло... Пак върлуват някакви грипове...

Погледнах през прозореца. Навън цареше индигов есенен мрак. Вятърът се беше заел да брули жълтите листа от клоните на дърветата, сякаш сваляше коледна украса след празниците.

– Ще ти разкажа история, но няма да си цъкаш на телефона, ясно? – предупредих строго.

Рошла кимна и се намести на дивана. Гледаше ме с очакване.

– Тази история е за далечни времена – започнах високопарно. –

И така...

